

Analýza: 47. Křesťané opouštějí církev, ale ne svou víru

Tato skupina křesťanů se skládá z lidí věřících, kteří si chtějí zachovat svůj duchovní život, ale věří, že církevní instituce jim v tom brání a nutí je opustit organizované náboženství a věnovat se duchovnímu životu sami. Důvod není ten, že už nevěří v Boha. Spíše je to proto, že cítí, že sbor již nevytváří prostředí, ve kterém by mohli duchovně růst.

Analýza

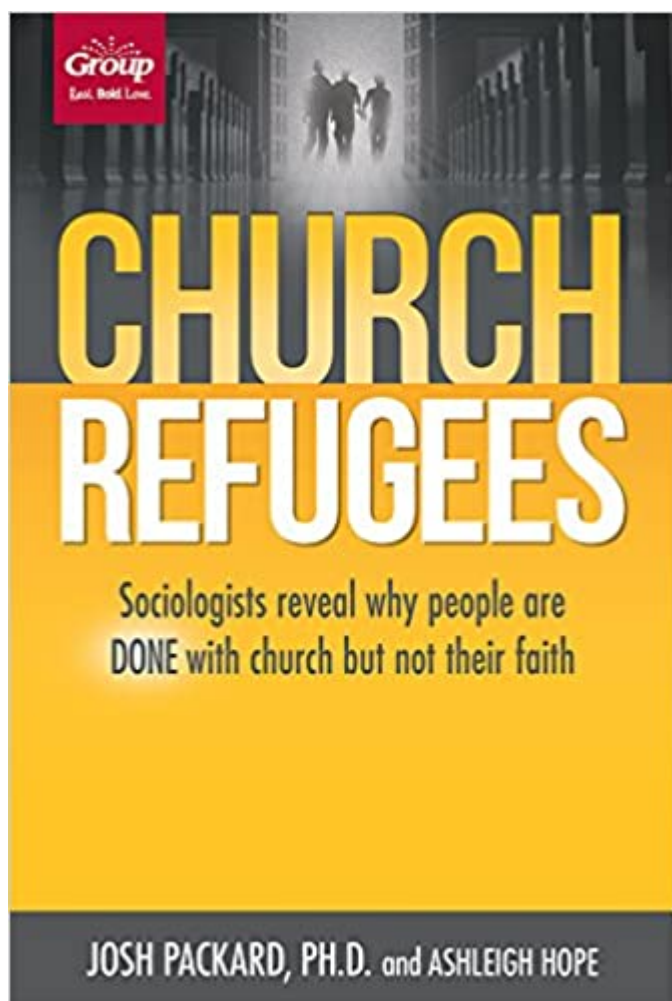

Křesťané opouštějí církev, ale ne svou víru

Ve své knize [Church Refugees](#) (Uprchlíci z církve) z roku 2015 diskutují Josh Packard a Ashleigh Hope o demografické skupině lidí, které nazývají „odcírkevnění“ nebo „zklamání“ (lidé, kteří jsou zklamáni církví, přestože byli církvi po léta oddáni – často jako laičtí vedoucí – už ji nenavštěvují,

skončili – a nejspíš nadobro, není příliš velká naděje, že se do církve vrátí).

Tato skupina křesťanů se skládá z lidí věřících, kteří si chtějí zachovat svůj duchovní život, ale věří, že církevní instituce jim v tom brání a nutí je opustit organizované náboženství a věnovat se duchovnímu životu sami.

Kniha *Uprchlíci z církve*

Kniha se skládá ze sociologického výzkumu prezentovaného spolu s osobními příběhy účastníků studie. Packard and Hope nabízejí čtenářům skutečné příběhy a interpretace jejich zkušeností s využitím sociologických dat získaných z jejich studií.

Josh Packard

Ashleigh Hope

Tyto příběhy mají tendenci sledovat tento trend: Člen sboru je silně zapojen do sborové komunity. Slouží v radě starších, dobrovolně a často slouží, mají tam hluboká přátelství nebo nějaké jiné silné spojení, které je motivuje zůstat. Jsou však svým způsobem nespokojeni.

Nesouhlasí s některými církevními učením nebo by rádi viděli, jak se jejich sbor zapojuje do komunity a dělá více projektů služby. Přesto, protože jsou již tak spjati se sborovou komunitou, je pro ně těžké odejít.

Ve skutečnosti Packard a Hope zjistili, že členové sboru byli ochotni zůstat členy, i když jejich kazatel prosazoval názory, se kterými nesouhlasili.

Někteří účastníci studie například uvedli, že nemají rádi církevní učení, která jsou vůči LGBTQ komunitě nenávistná, ale zabývají se jimi, přestože měli blízké přátele, kteří se jako takoví identifikovali. Jejich důvody, proč setrvali, často zahrnovaly to, že sbor považovali za možnost pro komunitní zapojení a službu.

Nakonec však dosáhnou bodu zlomu. Začínají mít pocit, že jim sborová struktura „aktivně bránila dělat práci“, ke které se cítí povoláni. To se stane, když jejich stížnosti na sbor začínají převažovat

nad věcmi, které instituce nabízí.

Ve třetí kapitole Packard a Hope stručně diskutují o tom, kolik ze zklamaných považovalo církevní „oddanost nedělnímu rannímu shromáždění za zdroj své víry“. Sbory, které tvrdily, že se zaměřují na komunitní dosah nebo na studium Bible v malých skupinách, utrácely většinu svých prostředků na nedělní bohoslužby.

S ohledem na to zklamání cítili, že toto zaměření ponechává málo času, energie a zdrojů na podporu druhů aktivit, o které se zajímali. Sbory považovaly nedělní bohoslužbu za nejdůležitější událost, která se koná, a neupřednostňovaly jiné oblasti duchovního růstu.

Tato kniha také poukazuje na to, že obchodní postoje a zájmy mezi sborovými představiteli brání členům sboru v provádění projektů a akcí, k nimž se cítí povoláni.

Jedna účastnice jménem Katie poznamenala, že její sbor nepodpoří její snahu o založení arteterapeutické skupiny ve sboru, protože kvůli vysokému počtu muslimských rodin v této oblasti děti navštěvující skupinu nemusí být členy sboru a nemusí být křesťané vůbec.)

Pro Katie byla arteterapie způsob, jak mohla pomoci dětem ve své komunitě, ale necítila by se dobře, kdyby je evangelizovala. Chtěla jim jen poskytnout bezpečný prostor, kde by mohla sdílet svou vášeň pro umění s komunitou, a obrátila se na svůj sbor, aby jí pomohl.

„Hodnota této služby byla měřena počtem potenciálních nových členů sboru.“

Když ji sbor odmítl, „rozhodla se založit organizaci jako neziskovou a nakonec opustila svůj sbor“. Věřila, že reakce sboru odhalila transakční povahu jeho služby lidem. Hodnota služby byla měřena počtem potenciálních nových členů sboru a žádné další faktory duchovní formace neovlivňovaly jejich rozhodnutí. Instituce církve ve sboru fungovala jako obchod, ne jako dům víry.

Zklamání tedy odchází ze sboru. Ale nemusí nutně opustit svou víru.

Ve skutečnosti se zdá, že mají silnou touhu zachovat si svůj duchovní život. Důvod, proč jej zklamání opustili, není ten, že už nevěří v Boha. Spíše je to proto, že cítí, že sbor již nevytváří prostředí, ve kterém by mohli duchovně růst.

Packard a Hope řekli, že proto se jejich kniha jmenuje „Církevní uprchlíci“. Zklamání „mají pocit, že byli nuceni opustit místo, které považují za domov“, protože je pro ně „duchovně nebezpečné zůstat“.

Tito lidé zasvětili velkou část svého života instituci církve a nechtějí odejít. Přesto vědí, že neschopnost církve a sboru sloužit jim způsobem, který jejich duch vyžaduje, je brzda. Možná dokonce způsobuje, že se nezdravým způsobem odcizují Bohu.

Odcházejí zachránit své duchovní životy.

Mimo církev zklamání často hledají způsoby, jak podpořit duchovní růst. Malé skupiny, biblická studia a další neinstitucionální aktivity, které upřednostňují vztahy a konverzaci před doktrínou a obchodními rozhodnutími ve sboru, poskytují prostor, ve kterém mohou zkoumat své osobní vztahy s Bohem bez posuzování a struktury, která je brzda.

MALLORY CHALLIS

[Baptist News Global](#)

Mallory Challis

Mallory Challis

Mallory Challis v současné době slouží jako Clemons Fellow s BNG a je senior na Wingate University. Jako Clemons Fellow píše a předkládá články různých žánrů (rozhovory, názory, analýzy atd.), které jsou zveřejňovány na veřejné náboženské zpravodajské službě „Baptist News Global“.

-van-

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté – Síť víry](#) nebo facebookovou skupinu [Zpravodaj Baptisté – Síť víry](#)